

De stad van de verdwenen cowboys

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spook op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

*De stad
van de
verdwenen cowboys*

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1961

© P. Nowee, 1961

© Illustraties: J. Huizinga

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: J. Huizinga

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1023 5 (paperback)

ISBN 978 90 499 1137 9 (hardback)

ISBN 978 90 499 1094 6 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Pablo verdwijnt

Heel langzaam, bijna statig, gleed het scheepje naar de oever. Slechts het geleidelijk kleiner worden van de afstand tussen de boeg en de wachtende aanlegsteiger, en het zacht borrelen van het water bij de achtersteven verrieden, dat het bootje niet stil lag. De zon weefde de touwen in het want tot wazige netten samen. De slap neerhangende, vuilgrijze zeilen leken hagelwit in het verblindende zonlicht, en de spiegellende voorsteven in het zilveren water kreeg een diepe, donkere gloed.

De jongeman op de kade staarde naar het scheepje. De prachtige hond aan zijn voeten zwiepte zenuwachtig zijn staart heen en weer. Het dier had veel weg van een wolf; slechts de kleur van zijn vacht was lichter, tegen geel aan zelfs.

‘Zitten Tobi! Zitten!’ commandeerde de jongeman.

Onmiddellijk liet Tobi zich weer door zijn achterpoten zakken. Zijn kop, eigenwijs, een klein beetje scheef en zijn oren recht overeind, veegde hij met zijn staart het kleine stukje van de kade vlak achter hem schoon.

Pablo, zo heette onze vriend, zuchtte eens diep. Hij had er alle reden voor. Twee weken was hij nu al aan de wal. Nadat het schip, waarop hij voer, bij de Engelenpunt te pletter geslagen en gezonken was, had hij maar geen ander schip kunnen vinden. Hetzelfde gold voor Carlos, zijn vriend. Dagenlang hadden ze hier aan de kade staan uitkijken over de brede rivier, en elk schip dat aanlegde had hun nieuwe hoop gegeven. Maar het was even zovele malen een teleurstelling geworden. Carlos had het tenslotte opgegeven en een baantje aan de wal gezocht. ‘Ik kan niet van de wind leven,’ had hij gezegd. ‘Nu verdien ik in elk geval iets en als er een boot komt, kan ik altijd nog aanmonsteren.’ Hij werkte nu bij een kuiperij en als men hem bezig zag, zou men werkelijk niet zeggen, dat hij dit werk pas een paar dagen deed. Pablo knapte hier en daar een karweitje op en verdiende op die manier

net voldoende om zijn kamer in het hotelletje van Mrs. Pinkston te betalen. Toch ging er geen uur voorbij of onze vriend was op de kade te vinden. De afspraak met Carlos was immers, dat hij, Pablo, in de gaten zou houden of er een schip kwam, en Carlos dan waarschuwen.

Het bootje was nu bij de kade gekomen. De zijkant bonkte even tegen de houten steiger; een touw vloog door de lucht en met de handigheid van een vakman ving Pablo het en sloeg het om een van de houten palen, die langs de kade stonden.

‘Gracias (dank je),’ bromde de schipper.

Pablo knikte. In één oogopslag had hij de vaten en kisten op het dek zien staan en hij trok er de conclusie uit, dat het bootje handelswaar vervoerde naar de verschillende dorpen en stadjes langs de rivier. Er kwamen twee mannen uit het vooronder. Niet veel voor zo’ n boot, meende Pablo. Zou hij een kans maken...

‘Kun je twee mensen gebruiken, schipper?’ vroeg hij, toen de man op de kade geklauterd was. ‘Mijn vriend en ik zoeken werk. We hebben op de ‘Vooruitgang’ gevaren, die bij de Engelenpunt gezonken is.’

De schipper nam hem van het hoofd tot de voeten op. Pablo voelde zijn blik als het ware branden. Een ogenblik vroeg hij zich af of hij er wel verstandig aan had gedaan om zo hard van stapel te lopen. Die koolzwarte ogen onder die donkere wenkbrauwen...

‘Kom maar naar Manollo,’ zei de schipper met diezelfde zware stem.

Pablo kon zijn oren niet geloven. Op slag was dat vreemde voor gevoel verdwenen. Hij kon wel dansen. Zie je wel, dat de aanhouder wint, bromde hij tevreden in zichzelf. Hij floot Tobi, die nieuwsgierig naar het bootje gelopen was en nu kwispelstaartend naar de twee mannen op het dek stond te kijken. Pablo lachte.

‘Ja jongen, we gaan weer varen.’ Hij aaide Tobi over zijn rug. De hond scheen hem te verstaan en blafte zenuwachtig en schel.

‘Stil Tobi,’ commandeerde Pablo. ‘Luister: zoek Carlos... zoek Carlos... Snel... snel!’

Heel even leek het of Tobi hem niet begreep, maar toen Pablo in de richting van de stad wees, verdween hij als een pijl uit de boog.

En nu op naar Manollo, mompelde Pablo. Hij zag de schipper een honderdtal meters verderop de saloon, tevens shop voor de zeelui, van Manollo binnenstappen.

‘Ha Tobi, kom je me opzoeken,’ lachte Carlos, toen de hond als een windvlaag de werkplaats binnenstootte. Hij veegde zijn handen af aan

het leren voorschoot, dat vol bruine, roestige vlekken zat.

‘Kom eens hier!’ Hij ging op zijn hurken zitten en stak zijn handen uit. Tobi scheen echter helemaal geen zin te hebben om te spelen. Onophoudelijk blaffend sprong hij bij de deur van de werkplaats op en neer.

‘Nou rustig een beetje,’ suste Carlos. Maar de hond luisterde niet. Hij holde de deur uit, om even later met dezelfde snelheid weer binnen te stormen. Met zijn achterpoten joeg hij wolken stof op en zijn schrandere ogen staarden Carlos vragend, ja bijna smekend aan.

‘Wat is er dan toch?’ vroeg de jongeman. Hij begreep niets van het gedrag van de hond. Anders wist hij niet van ophouden als er gespeeld werd en nu scheen hij er helemaal geen belangstelling voor te hebben.

Plotseling ging Carlos een licht op. Als er een boot binnenloopt, stuur ik Tobi om je te waarschuwen, had Pablo gezegd... Hij kwam snel overeind. Nu was het dus zover!

‘Waar is de baas, Tobi?’

De hond, blij dat hij eindelijk begrepen werd, was nu helemaal niet meer te houden en sprong uitgelaten en ongeduldig tegen de deur op.

In een oogwenk had Carlos zijn voorschoot losgeknoopt en holde hij naar de baas, die achter de werkplaats bezig was. Nauwelijks twee minuten later was hij op weg naar de kade, voorafgegaan door een onvermoeibaar rennende Tobi, die nu werkelijk door het dulle heen was.

Carlos’ hart klopte blij. Zijn eerste reis, met de ‘Vooruitgang’, was hem best bevallen, en toen de tocht zo’n onverwacht einde vond bij de Engelenpunt, had hij het gevoel gehad of een stukje van hemzelf daar in de Rio Grande naar de diepte zank. Heel even stond hij in tweestrijd. Zou hij direct naar de haven of eerst langs Mrs. Pinkston gaan om hun spullen op te halen. Dat moest toch gebeuren en hij besloot dus tot het laatste. Tobi, die er niets van begreep, probeerde, door aan de zoom van zijn broek te trekken, hem weer op de goede weg te brengen.

Mrs. Pinkston schrok wakker, toen de jongeman en de blaffende hond haar kamertje binnenkwamen.

‘We hebben een boot, Mrs. Pinkston,’ juichte Carlos. ‘We hebben een boot!’

Mrs. Pinkston kwam moeizaam overeind uit haar stoel. ‘Ik dacht minstens, dat er een vergaan was,’ lispelde ze. ‘Je maakt me een kaabaal...’

‘Neemt u me niet kwalijk,’ verontschuldigde Carlos zich. ‘Maar ik

ben zó blij! Felanits is een aardig stadje hoor, maar ik ben hierheen gekomen omdat ik wil varen, en niet om aan de wal te blijven.'

Mrs. Pinkstons tandeloze mond vertrok tot wat bedoeld was als een vriendelijke lach. 'En nu kom je zeker je spulletjes halen?'

'Ja, en geeft u mij de sleutel van Pablo's kamer ook maar, dan neem ik die van hem gelijk mee.'

Het oude vrouwtje slofte naar een houten bord aan de muur waar ze twee sleutels af haalde. 'Hier zijn ze...'

Carlos pakte ze aan. Hij zocht in zijn zakken naar geld. 'Alstublieft,' knikte hij, terwijl hij vijfharde dollars op tafel legde.

'Voor Pablo's kamer en voor de mijne.'

'Maar dat is teveel,' zei Mrs. Pinkston verbaasd. 'Dat is veel teveel.'

'De rest is onze dank voor de goede zorgen,' lachte Carlos, terwijl hij de kamer uitrende.

Korte tijd later was hij alweer buiten. Over iedere schouder hing een leren plunjezak, waarin hij in grote haast zijn eigendommen en die van Pablo gepropt had. Tobi had zijn werk als gids weer opgenomen en holde een honderdtal meters voor onze vriend uit. Aan het einde van de straat was de rivier al te zien.

Toen Carlos de hoek om kwam, lag de kade stil en verlaten. Er was geen mens te zien en de zon speelde een spelletje met de kleine golfjes. Midden op de rivier dreef een klein bootje langzaam stroomopwaarts... Het was het enige dat bewoog.

Tobi was verder gehold, naar de rand van het water. Doodstil, als een jachthond, stond hij daar. Eén poot een stukje van de grond getild, zijn neus in de lucht. Plotseling begon hij te janken, rende nerveus langs de steiger, draaide zich dan om en verdween, met zijn neus op de grond, in de richting van de saloons en shops, die een kleine honderd meter verderop langs de rivier lagen.

Carlos volgde hem, verbaasd en tegelijk ongerust. Er zou toch niets met Pablo gebeurd zijn? Bij Manollo's saloon verdween Tobi onder de klapdeurtjes door naar binnen. Toen Carlos hem achterna wilde gaan, botste hij bijna op tegen Manollo, de eigenaar van de saloon.

'Er uit!' brulde de man.

'Ik ben nog niet eens binnen,' antwoordde Carlos verwonderd.

'Nee, die hond bedoel ik,' snauwde Manollo, terwijl zijn been uitschoot om de grommende Tobi naar buiten te jagen. 'De grootste dieven zijn het...'

‘Hé, niet trappen. Die hond is van mij,’ werd Carlos kwaad.

Het was maar goed, dat de man zijn pogingen om de hond weg te jagen onmiddellijk opgaf!

‘Dispense, ik wist niet dat hij bij jou hoorde. Hij kwam plotseling binnen hollen en begon te grommen...’

‘Te grommen?’ onderbrak Carlos hem. Tobi gromde nooit en hij deed geen vlieg kwaad, behalve... ja, behalve als iemand hem of zijn baas iets wilde doen...

‘Maar waarmee kan ik je helpen,’ werd Manollo plotseling zakelijk.

‘Ik zoek mijn vriend...’ mompelde Carlos half in gedachten. ‘Ik had hem op de kade verwacht, maar de hond wees me de weg hierheen...’

‘Ik heb in geen uur een klant gehad,’ antwoordde de man kort.

Helaas viel Carlos de plotselinge verandering in zijn stem niet op...

‘Misschien is hij een van de andere tabernas (bar) hier in de buurt binnengegaan,’ ging Manollo verder, terwijl hij de klapdeurtjes net een beetje tē uitnodigend openhield.

‘Bedankt!’

Nog steeds in gedachten liep Carlos weer naar buiten. Een van de andere tabernas...? Pablo kwam nooit in een taberna... Nee, hij moest ergens anders uithangen. Als hij eens riep... Hij zette zijn handen aan zijn mond.

‘Paaaabloo!!!’

De kreet rolde over de kade, botste tegen de huizen en dreef langzaam weg over de rivier, waar het bootje steeds kleiner werd. Het bleef doodstil.

Nogmaals riep hij en nogmaals, maar er kwam geen antwoord en slechts een vrouwenhoofd krijste vanuit een half geopend raam ‘dat hij zijn grote mond moest houden en of hij een hardwerkend mens haar siësta niet gunde’.

Carlos hoorde het niet eens. Tobi was teruggierend naar de steiger en liep daar weer, onrustig snuffelend, heen en weer. Terwijl Carlos naar hem toeliep, sloeg hem plotseling de schrik om het hart... Nee, dat kon niet... Pablo kon zwemmen als een rat... Maar... Onwillekeurig was hij sneller gaan lopen. Tobi stond aan de uiterste rand van de steiger en jankte erbarmelijk.

Carlos moest zich vastgrijpen aan een van de meerpalen. Hij voelde zich misselijk en draaiërig worden. Maar toen vermande hij zich. De twee plunjezakken gleden van zijn schouders en razendsnel schoot hij wat kleren uit. Nauwelijks tien seconden later klonk een korte plons...

Hij had even moeite om zijn ogen aan het gezeefde licht onder water te laten wennen. De rivier was hier vrij diep en het scheen minuten te duren voor onze vriend de bodem voelde. Hij kon nu de grote, scherpe stenen vlak langs de kade onderscheiden. Een dikke vis schoot voor hem langs. Van Pablo was echter geen spoor te bekennen... Het water drukte zwaar op zijn lichaam en perste de lucht uit zijn longen. Hij kreeg het benauwd en moest weer naar boven. Hijgend hing hij even aan de onderste balk van de aanlegsteiger; dan verdween hij weer in de diepte. Langzamerhand begonnen zijn hersens ook weer normaal te werken. Hij begreep het niet goed: er stond hier bijna geen onderstroom en als Pablo in het water gevallen was, of wat er dan ook gebeurd mocht zijn, kon hij nooit ver zijn afgedreven. Maar hoewel zijn verstand hem vertelde, dat hij zijn tijd verspilde, was het of een vreemde kracht hem telkens weer het water in trok. Waarom bleef Tobí dan toch aan de rand van de kade zitten janken?

De ogenblikken, dat hij aan de steiger hangend naar adem hapte, werden steeds langer. Zijn armen werden zwaar als lood en hij begreep, dat hij aan het einde van zijn krachten raakte. Nog éénmaal dook hij. Toen spande hij zijn spieren voor het laatst om op de kade te klauteren.

Tobí begroette hem blij. Hij zag nog, dat de hond voorzichtige pogingen deed om hem verder op de wal te trekken. Toen werd alles zwart voor zijn ogen. Hij had het gevoel of hij in een enorme, donkere diepte viel; steeds sneller... Plotseling was het voorbij. Carlos had het bewustzijn verloren.

Als een klein stipje verdween het bootje in een bocht van de Rio Grande...

Hij werd wakker, zo scheen het hem tenminste toe, door het geluid van een zware mannenstem.

‘Hé, vriend, zou je je niet eens aankleden?’

Nog halfversuft kroop Carlos overeind. ‘Pablo... Waar is Pablo...?’

‘Wie is Pablo?’ vroeg de man niet onvriendelijk.

Het drong niet eens tot de jongeman door. De zon was niet warm meer en Carlos voelde een koude rilling over zijn rug lopen.

‘Trek wat aan,’ ging de man verder. ‘Moet je longontsteking krijgen?’

Carlos pakte automatisch zijn shirt aan. De oever aan de andere kant van de rivier schommelde niet langer meer en langzaam begon

hij zich beter te voelen. Voorzichtig kwam hij overeind en nam de man eens op. De sheriffster op zijn borst schitterde in de zon...

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg de man nu ernstig. ‘Van wie is die tweede plunjezak?’

Carlos keek naar de zak, waarop een grote P geschreven was. Het was een dikke, housterige letter, geschreven door een hand, die niet gewend was een pen vast te houden. ‘Pablo,’ mompelde Carlos. Hij slikte een paar maal en streek de plakkerige haren uit zijn ogen. Toen begon hij te vertellen.

De sheriff luisterde aandachtig toe.

‘En de hond wees je de weg naar Manollo?’

Carlos knikte. ‘Hij scheen een spoor te volgen, maar Manollo vertelde, dat hij mijn vriend niet had gezien.’

‘Alweer Manollo,’ ging de sheriff halffluid verder. ‘Wat bedoelt u?’

‘Je bent zeker nog niet lang in de stad, hè?’

‘Nee, een dag of twaalf pas. Hoezo?’

‘Dat dacht ik wel. Het is namelijk niet de eerste keer, dat hier iemand verdwijnt. Je vriend is nummer negen in twee en een halve maand. En telkens was er geen spoor te vinden, op één keer na... maar dat liep dood... bij Manollo.’

Carlos staarde in gedachten voor zich uit. Hij zocht naar een verklaring voor het verdwijnen van Pablo en de andere acht mannen. Had Manollo hier iets mee te maken?

‘Enfin, ik zal een onderzoek instellen,’ zuchtte de sheriff. ‘Maar verwacht daar niet àl teveel van. De teleurstelling zou er slechts groter door worden als het op niets uitloopt... en daar ben ik bang voor... Kom morgen maar even langs, dan hoor je meer.’ Hij klopte Carlos op de schouder alsof hij wilde zeggen: moed houden! Toen draaide hij zich om en liep terug naar de stad.

Carlos tuurde nog steeds zonder iets te zien in de verte. Hij voelde een plotseling en hevig verlangen in zich opkomen naar de hacienda (farm) van zijn vader, Don Esteban de Valorga, die we ons nog herinneren uit zijn strijd tegen de bende van de Blauwe Bergen. Langzaam kleepte Carlos zich verder aan en volgde de sheriff in de richting van de stad.

Aan de rand van de aanlegsteiger lagen twee plunjezakken en een zielig hoopje hond staarde verdrietig over het water..

HOOFDSTUK 2

Oude bekenden

Voordat Arendsoog Dorwan verliet, steeg hij nog even af bij het telegraafkantoor. Lightfeet, zijn trouwe rijdier, bleef geduldig wachten.

'Morning Johnson,' groette onze vriend joviaal, terwijl hij naar binnen ging.

De oude klerk groette automatisch terug, maar toen hij opkeek, gleed er een glimlach over zijn gezicht.

'Mister Stanhope! Hoe maakt u het? Het is alweer een tijdje geleden dat ik u gezien heb.'

'Een maand of vier, denk ik,' antwoordde Arendsoog. 'Maar hoe gaat het met u? Nog altijd aan het werk, zie ik.'

'Ja hoor, en ik voel me er best bij. Hard werken is gezond,' lachte de oude man. 'Tussen haakjes, u komt als geroepen.'

'Is er dan iets voor me?' vroeg Arendsoog verbaasd.

'Een telegram,' antwoordde Johnson, terwijl hij opstond en van de tafel achter hem een formulier haalde.

Arendsoog pakte het aan. 'Het is me nogal een verhaal!' Zijn ogen vlogen over de regels en in gedachten vulde hij de weggelaten woorden in: Stanhope, Mining-Valley, Arizona. Nodig jullie allen uit in deze stille tijd een paar dagen mijn gast te zijn. We rekenen op de komst van Mrs. Stanhope, Ann, Arendsoog en Witte Veder. Esteban de Valorga. 'Goed nieuws, Mister Stanhope?' vroeg Johnson naar de bekende weg. Hij had het telegram zelf van de band geknipt en op het formulier geplakt, en wist dus precies wat erin stond!

'Een uitnodiging om met ons allen een paar dagen naar het zuiden te komen,' antwoordde Arendsoog.

'Dat is mooi, dat is mooi,' mompelde Johnson. 'Uw moeder moest er ook echt eens uit. Sinds de dood van uw vader is ze niet meer van de farm weggeweest, is het niet?' Arendsoog knikte in gedachten. Hij dacht terug aan die verschrikkelijke tijd, waarin de bende van Fred Moulders de omgeving onveilig maakte. In de strijd tegen deze bende had zijn vader het leven verloren, en dat was de aanleiding geweest tot

Arendsoogs besluit om zijn leven in dienst van de bestrijding van de misdaad te stellen.*

Plotseling was hij weer terug in het heden. 'Eens kijken, wanneer vertrekt er een trein naar het zuiden...'

'Morgen één en dan zaterdag weer één,' hielp Johnson.

'Goed, wilt u voor mij dan een telegram naar Don Esteban sturen, om hem te vertellen dat wij komen?' Hij rekende snel uit: 'Morgen weg, vrijdag in Lorenzo Valley, vrijdag in de namiddag op de hacienda. Telegrafeer maar dat we vrijdag komen.'

'Allright,' knikte Johnson. 'Het moet dus naar de afzender van dit telegram?'

'Ja, en bedankt zover. Morgen kom ik hier weer als we naar de trein gaan. Ik rijd dan wel even langs om te horen hoeveel u van mij krijgt.'

Hij zwaaide met zijn hoed als groet en sloeg de deur achter zich dicht.

'Koffers pakken!' brulde Arendsoog, toen hij het woongebouw van de S-ranch binnenstapte.

'Koffers pakken???' Het kwam uit twee monden tegelijk. 'Moet je weer weg?' zuchtte Mrs. Stanhope, nadat er even een stilte was gevallen.

'Ja, maar ik ga niet alleen,' glimlachte Arendsoog.

'Dat begrijp ik, als jij gaat, gaat Witte Veder met je mee,' antwoordde zijn moeder. 'Waar moeten jullie naar toe?'

'Hij voert wat in zijn schild, moeder,' onderbrak Ann haar. 'Moet u die glimlach om zijn mond zien.' Ze legde een arm om haar moeders schouder en met haar andere hand wees ze naar het gezicht van haar broer, alsof dit iets heel bijzonders was.

'Wat is ze weer bijdehand vandaag,' plaagde Arendsoog zijn zus. 'Als mensen glimlachen... weet het wel, geachte aanwezigen... dan voeren ze iets in hun schild,' ging hij op de statige toon van een redenaar verder.

'Snertjong,' viel Ann kwaad uit. 'Altijd heb je wat op me aan te merken.'

'Nou ben ik ineens een snertjong,' deed Arendsoog verongelijkt. 'Ik vind het best hoor, maar dan vertel ik ook niet waar we morgen met

* Zie: Arendsoog.

ons vieren naartoe gaan.’ Er schitterden een paar pretlichtjes in zijn ogen.

Plotseling was Ann haar kwade bui vergeten. Ze hing aan zijn arm en met haar liefste stemmetje probeerde ze meer uit haar broer te krijgen. ‘Ach lieve Bobbie, kun je zomaar aanzien, dat je zusje verteert van nieuwsgierigheid...’

‘Gut, gut, wat een liefde ineens,’ lachte Bob Stanhope. Maar nu bemoeide Mrs. Stanhope zich ermee. ‘Ja Bob, ik wil toch ook wel graag weten wat je van plan bent. Als ik ergens naar toe moet, weet ik dat graag van tevoren.’

‘Oh, morgenmiddag vertrekken we voor een dag of veertien, of misschien een paar weekjes. De drukte is toch voorbij en Jim houdt hier wel een oogje in het zeil,’ klonk het nuchter.

‘Een paar weken??? Waar wil je in ’s hemelsnaam naar toe?’

‘Naar Mexico,’ antwoordde Arendsoog langs zijn neus weg. ‘Mexico!’

‘Ja Mexico! M.. E.. X.. I.. C.. O..,’ spelde Bob.

‘Alles goed en wel,’ begon Mrs. Stanhope, toen ze wat van haar verbazing bekomen was. ‘Wat is dat voor onzin?’

‘Het is geen onzin. We zijn voor een tijdje als gasten van Don Esteban uitgenodigd om op zijn hacienda te komen. En omdat ik wist, dat er duizend en één bezwaren zouden komen als ik er hierover zou praten, heb ik hem maar gelijk teruggeseind dat we komen.’

‘Maar... maar...,’ stotterde Mrs. Stanhope. ‘En ik heb niets klaar... lieve help, morgen al...’ Bijzonder snel voor haar leeftijd holde ze de kamer uit en even later hoorden Ann en Arendsoog haar boven met koffers rommelen.

Arendsoog keek zijn zus lachend aan. ‘Dat valt me honderd procent mee. Ik had een storm van protesten verwacht!’

‘Je bent een engel,’ lachte Ann terug. Ze sloeg haar armen om zijn hals en kuste hem op beide wangen. ‘Het zal moeder goed doen om er eens uit te zijn.’

Arendsoog veegde met twee handen over zijn wangen. ‘Nou, nou. Het kon er af vandaag, zus. Mijn dag is weer goed!’

‘Rare!’ lachte Ann, terwijl ze de kamer uitliep. Vlak voor de deur dichtsloeg, was nog juist het puntje van haar tong te zien.

‘Lorenzo Valley! Lorenzo Valley!’ riep de conducteur, terwijl hij door de gang langs de coupés liep.

‘Eindelijk,’ zuchtte Mrs. Stanhope. ‘Ik dacht dat er nooit een einde aan zou komen.’

Arendsoog pakte haar kleine mandje uit het net en hielp haar over-eind. De trein verminderde snel vaart en reeds waren de eerste huizen van het stadje zichtbaar.

‘Laten wij vast naar de paarden gaan, boy,’ wenkte Arendsoog Witte Veder.

De Indiaan volgde hem door de nauwe gangetjes naar de wagon, waar Lightfeet en Witte Veders paard ongeduldig het einde van de reis afwachtten. Arendsoog had er nog even over gedacht om met Witte Veder de reis te paard te maken, maar bij nader inzien had hij besloten de dieren te sparen en ze niet onnodig te vermoeien.

Met veel geknars en gepiep kwam de trein tot stilstand. En plotse-ling was het een drukte van jewelste. De reizigers stapten uit en probeerden zo gauw mogelijk het perron te verlaten; anderen begroetten vrienden, die ze in jaren niet gezien hadden; kisten en kratten werden uit de goederenwagons geladen, stationsbeambten schreeuwden door elkaar, en in deze heksenketel brachten Arendsoog en Witte Veder rustig hun paarden naar buiten. Mrs. Stanhope en Ann stonden al te wachten. Toen Arendsoog Lightfeet voorlopig even met de leidsels aan het hek bij de uitgang vastbond; tikte er iemand op zijn schouder.

‘Mister Stanhope?’

Arendsoog draaide zich met een ruk om. ‘Juan!’ lachte hij dan. ‘Wat een verrassing dat jij hier bent.’

Juan, de staljongen van Don Esteban, vertrok zijn gezicht tot een brede grijns. ‘Buiten staat een koets, sir,’ zei hij in zijn beste Engels.

‘Prachtig! Ik was al van plan om in Lorenzo Valley een koets te huren. Maar kom mee, dan kun je kennismaken met mijn moeder en zuster.’

Een minuut of tien later had Juan alle koffers bovenop de koets geladen en hielp hij Mrs. Stanhope en Ann bij het instijgen. Toen begon de prachtige tocht naar de hacienda van Don Esteban. Dwars door het golvende heuvelland in het grensgebied van Mexico en de States ging het. Een zacht briesje liet het gras wuiven; de zon kroop heel langzaam naar het westen en achter dit spel van groen en goud torenden machtig de Blauwe Bergen omhoog.

Arendsoog en Witte Veder reden ieder aan een kant van de koets en wezen Mrs. Stanhope en Ann op de mooiste plekjes. Juan, op de bok,

zong een Mexicaans volkswijsje, met een schelle, doordringende stem.

Eigenlijk nog geheel onverwachts lag daar plotseling de hacienda! De witgepleisterde gebouwen schitterden in de nu ondergaande zon en de diep-paarse bloemen, die aan alle kanten tegen de muren opklommen, schenen dezelfde kleur als de lucht te willen aannemen.

‘Wat is het hier prachtig,’ mompelde Mrs. Stanhope onder de indruk. ‘Wat moet het heerlijk zijn om hier te wonen.’

Arendsoog lachte en reed vooruit, het erf op, waar hij zijn gastheer al in de deuropening zag staan. De begroeting was hartelijk. De ogen van de grijze edelman glommen van genoeg. ‘Wat doen jullie mij een plezier door te komen!’ Hoffelijk kuste hij de hand van Mrs. Stanhope en van Ann, die blozend naar haar broer keek. ‘Zover u kunt zien is mijn grondgebied,’ zei Don Esteban dan tegen Arendsoogs moeder, ‘zou u het als het uwe willen beschouwen?’

Plotseling kreeg Arendsoog Benita in de gaten. Ze kwam van een van de bijgebouwen hard aangelopen. ‘Arendsoog! Wat ben ik blij...’ Ze maakte haar zin niet eens af, maar pakte haar grote vriend met twee handen bij de schouders. ‘En Witte Veder... Ik had zo gehoopt, dat jullie zouden komen...’ Haar aandacht was al spoedig weer van Witte Veder afgeleid en toen het gezelschap naar binnen ging, was ze in een diep gesprek met haar leeftijdgenote, Ann, gewikkeld.

‘Die vermaken elkaar wel, denk ik,’ meende Don Esteban.

In de statig ingerichte woonkamer, waar alles verried dat Don Esteban een Spaans edelman was, knapte een houtvuur en de dansende vlammen wierpen grote schaduwen op de muren van de aangrenzende patio (binnenplaats).

Toen allen gezeten waren, klapte Don Esteban in zijn handen en een bediende kwam geruisloos binnen. Weinige minuten later was hij weer terug met een blad vol glazen, flessen en karaffen.

‘Ik heb hem gezegd de tafel te dekken,’ zei Don Esteban. ‘Jullie zullen wel hongerig zijn na zo’ n reis. Intussen kunnen wij dan iets drinken op een lang en plezierig verblijf op de hacienda.’ Hij sloeg zijn arm om de schouder van zijn dochter, Benita. ‘Wij zullen ons best doen om het jullie zoveel mogelijk naar de zin te maken.’

‘Dank u, señor,’ antwoordde Mrs. Stanhope. Ze had zelf niet eens in de gaten, dat ze haar eerste Spaanse woord al gebruikt had!

‘Waar is Carlos toch?’ kwam Arendsoog er ineens tussen. ‘Ik dacht eerst, dat hij misschien aan het werk was, maar het is nu toch al donker...’

Don Esteban keek zijn dochter aan, die moeite had om niet te lachen. ‘Carlos is... zeeman geworden,’ zei hij dan.

‘Zeeman...? Carlos...!’ Zelfs Witte Veder kon zijn verbazing niet helemaal verbergen.

‘Nou, eigenlijk rivierman,’ lachte Benita. ‘Hij vaart op een kleine vrachtaarder op de Rio Grande.’

Don Esteban zag de verbaasde gezichten van zijn gasten. ‘Ik dacht wel, dat jullie het vreemd zouden vinden. Maar maandenlang heeft hij erom gezeurd. Hij wilde zo graag wat van de wereld zien. Tenslotte ben ik voor zijn aandrang gewicht. Per slot van zake is het geen klein kind meer en het zat me allang dwars, dat hij hier op de hacienda veel te weinig op eigen benen kwam te staan. Daar komt nog bij, dat hij straks, als ik er niet meer ben, de leiding van de hacienda op zich zal moeten nemen en het kan geen kwaad als hij dan met allerlei mensen weet om te gaan.’

Arendsoog knikte instemmend. ‘Hij heeft natuurlijk gedacht dat het ‘t heerlijkste was wat er bestaat: vrij te zijn. Het kan ook geen kwaad als hij eens bemerkt, dat het buiten de deur niet allemaal rozegeur en maneschijn is.’ Hij dronk zijn glas leeg en liep naar de openslaande deur van de patio. Het was nu volkomen donker en een paar wazige sterretjes probeerden door de avondnevel heen te dringen. ‘Ik vind het jammer, dat wij hem nu niet zullen ontmoeten. Ik was echt nieuwsgierig hoe het met hem ging. Het is...’ Hij zweeg plotseling en luisterde naar het blaffen van de honden, buiten op het erf. ‘Daar komt iemand aan,’ zei hij dan. ‘Ik hoor een paard...’

Don Esteban kwam naast hem staan. Zijn opgetrokken wenkbrauwen vertelden, dat hij zich afvroeg wie dat zou kunnen zijn. Het waarschuwend geblaf ging over in een blij gekef, alsof de dieren de bezoeker hadden herkend.

‘Quién es? (wie is daar)’ klonk een stem aan de andere kant van de deur, die vanuit de patio toegang gaf tot het erf.

Er kwam een onverstaanbaar antwoord terug. Tenminste, het antwoord was onverstaanbaar voor Arendsoog, maar Don Esteban had het wel verstaan.

‘Carlos!’ riep hij blij en zo snel zijn benen hem dragen konden liep hij, steunend op zijn wandelstok met de ivoeren knop, naar het erf. Nauwelijks een minuut later kwam hij weer uit het duister te voorschijn, nu geleund op de arm van zijn sterke zoon. ‘Oh, wat een gelukkige dag vandaag! Onze dierbare gasten zijn aangekomen,’ en lachend

ging hij verder, ‘... en de verloren zoon is weer terug bij zijn vader. We kunnen nu een echt feestmaal aanrichten!’

‘Maar ik blijf niet, vader,’ zei Carlos ernstig, nadat hij zijn zuster en de gasten had begroet. ‘Ik ben hierheen gekomen, omdat ik uw hulp nodig heb.’

Er viel een plotselinge stilte.

‘Laten we eerst maar aan tafel gaan,’ werd Benita plotseling praktisch. ‘Alles staat koud te worden en straks hebben we tijd genoeg om te praten.’

HOOFDSTUK 3

Felanits

Er hing een geladen stilte, toen Carlos even zweeg. De jongeman draaide in gedachten een sigaret.

‘De volgende morgen ben ik naar de sheriff gegaan,’ ging hij dan weer verder. ‘Maar ik had het net zo goed niet kunnen doen, want hij wist me niets te vertellen. Hij was ook nog bij Manollo geweest, maar deze bleef bij zijn verklaring, dat ik de eerste was geweest, die zijn bar die bewuste middag had bezocht. Dezelfde morgen heb ik een paard gehuurd en ben hierheen gekomen...’

Weer werd er geen woord gesproken. Carlos had een raadsel opgeworpen en onwillekeurig vroeg iedereen zich af, wat hiervan de oplossing zou zijn.

Don Esteban staaarde in de vlammen van het houtvuur. De punt van zijn prachtig besneden wandelstok tikte op de vloer. ‘Wat kan ik voor je doen, jongen?’

Carlos zat plotseling naast zijn vader. Hij klemde de gerimpelde rechterhand van de edelman in zijn stevige knuisten. ‘Ik weet het niet, padre. Maar alstublieft, help me! Pablo is mijn beste vriend...’

Arendsoog had geen woord gesproken. Met zijn hoofd een weinig gebogen keek hij onder zijn wenkbrauwen door naar zijn moeder. Hij had niet zo voorzichtig hoeven zijn, want Mrs. Stanhope keek haar zoon strak aan. Er kwam een glimlach om haar lippen.

‘Misschien kan Bob je helpen, Carlos,’ zei ze toen.

Carlos keek ongelovig van de een naar de ander en Ann, die gewend was, dat haar moeder bezwaren maakte als haar broer zich weer in het een of andere avontuur stortte, begreep er helemaal niets van.

Arendsoog stond op. Hij was een reus vergeleken bij zijn moeder, die een beetje weggedoken zat in haar stoel. Hij pakte slechts haar hand beet en hield hem even vast. ‘Je hoort het Carlos. Witte Veder en ik zullen je graag helpen, als we dat kunnen.’

Carlos wist nog steeds niet hoe hij het had. ‘Menen jullie dat werkelijk?’ En toen hij het lachende gezicht van Arendsoog zag, ging hij,